TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2018. gada 31. janvārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Jurisdikcija un nolēmumu izpilde civillietās un komerclietās – Regula (ES) Nr. 1215/2012 – 11. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 13. panta 2. punkts – Jurisdikcija apdrošināšanas jomā – Piemērojamība personām – Jēdziens "cietusī puse" – Persona, kas profesionāli darbojas apdrošināšanas nozarē – Izslēgšana

Lieta C-106/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar LESD 267. pantu, ko *Sąd Okręgowy w Szczecinie* (Ščecinas apgabaltiesa, Polija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 30. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2017. gada 28. februārī, tiesvedībā

Paweł Hofsoe

pret

LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG.

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Malenovskis [*J. Malenovský*], tiesneši D. Švābi [*D. Šváby*] (referents) un M. Vilars [*M. Vilaras*],

ģenerāladvokāts: M. Bobeks [*M. Bobek*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG* vārdā – *M. Siewiera-Misiuda, radca prawny*,

– Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

– Portugāles valdības vārdā – *L. Inez Fernandes*, *M. Figueiredo* un *P. Lacerda*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Heller* un *A. Stobiecka-Kuik*, pārstāves,

ņemot vērā lēmumu, kas pieņemts pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas, izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

* Tiesvedības valoda – poļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 13. panta 2. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Paweł Hofsoe* un *LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG* (turpmāk tekstā – "*LVM*"), kuras juridiskā adrese ir Minsterē (Vācija), par apdrošināšanas atlīdzības prasījuma piedziņu par labu pirmajam minētajam no otrās minētās Polijas tiesās.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula Nr. 1215/2012

3 Regulas Nr. 1215/2012 preambulas 15. un 18. apsvērumā ir noteikts:

"(15) Jurisdikcijas noteikumiem vajadzētu būt ļoti paredzamiem, un tiem būtu jābalstās uz principu, ka jurisdikcijas pamatā ir atbildētāja domicils. Jurisdikcijai vienmēr vajadzētu būt pieejamai ar šādu pamatojumu, izņemot dažās skaidri noteiktās situācijās, kurās strīda priekšmets vai pušu autonomija garantē citu sasaistes faktoru. Juridiskas personas domicils jānosaka autonomi, lai kopējos noteikumus padarītu pārskatāmākus un novērstu jurisdikcijas kolīzijas.

[..]

(18) Saistībā ar apdrošināšanas līgumiem, patērētāju līgumiem un darba līgumiem vājākajai pusei vajadzētu būt aizsargātai ar jurisdikcijas normām, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā to paredz vispārējie noteikumi."

4 Šīs regulas II nodaļā, kas attiecas uz jurisdikciju, ir iekļauta 1. iedaļa ar nosaukumu "Vispārīgi noteikumi", kurā ietilpst 4.–6. pants.

5 Minētās regulas 4. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Saskaņā ar šo regulu personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt minētās dalībvalsts tiesā neatkarīgi no viņu pilsonības."

6 Atbilstoši šīs pašas regulas 5. panta 1. punktam:

"Personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt citas dalībvalsts tiesā vienīgi saskaņā ar šīs nodaļas 2. līdz 7. iedaļā izklāstītajiem noteikumiem."

7 Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļas 3. iedaļas 10.–16. pantā ir ietverti noteikumi par jurisdikciju lietās, kas attiecas uz apdrošināšanu.

8 Šīs regulas 11. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Apdrošinātāju, kura domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt:

[..]

b) citā dalībvalstī, ja prasību iesniedzis apdrošinājuma ņēmējs, apdrošinātais vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmējs – tās vietas tiesās, kur ir prasītāja domicils [..]

[..]."

9 Minētās regulas 13. panta 2. punkts ir formulēts šādi:

"Šīs regulas 10., 11. un 12. pantu piemēro prasībām, ko cietusī puse [persona] cēlusi tieši pret apdrošinātāju, ja šādas tiešas prasības ir atļautas."

10 Noteikumi par jurisdikciju attiecībā uz patērētāju līgumiem ir ietverti šīs pašas regulas 17.–19. pantā.

11 Saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punktu:

"Lietās saistībā ar līgumiem, ko persona – patērētājs – noslēgusi ar mērķi, kas var būt uzskatāms par nesaistītu ar viņas arodu vai profesiju, jurisdikciju nosaka šajā iedaļā, neskarot 6. pantu un 7. panta 5. punktu, ja:

a) tas ir līgums par preču iegādi ar nomaksu pa daļām;

b) tas ir līgums par aizdevumu, kas atmaksājams pa daļām, vai par jebkāda cita veida kredītu, kas izsniegts, lai finansētu preču iegādi; vai

c) visos citos gadījumos līgums ir noslēgts ar personu, kas veic komercdarbību vai piekopj arodu patērētāja domicila valstī vai ar visiem līdzekļiem novirza šādas darbības uz attiecīgo dalībvalsti vai vairākām dalībvalstīm, to skaitā uz attiecīgo dalībvalsti, un līgums ietilpst šādu darbību jomā."

12 Šīs regulas 81. pantā ir paredzēts, ka to "piemēro no 2015. gada 10. janvāra, izņemot 75. un 76. pantu, ko piemēro no 2014. gada 10. janvāra".

Polijas tiesības

13 1964. gada 23. aprīļa *Ustawa Kodeks cywilny* (Likums par civilkodeksu), redakcijā, kas ir piemērojama pamatlietā (1964. gada *Dz. U.* Nr. 16, 93. pozīcija, redakcijā, kas ir publicēta 2016. gada *Dz. U.*, 380. pozīcija; turpmāk tekstā – "Civilkodekss"), 509. pantā ir noteikts:

"§ 1. Kreditors var bez parādnieka piekrišanas nodot prasījumu trešajai personai (prasījuma cesija), ja vien tas nav aizliegts likumā, līgumā paredzētā ierobežojumā vai atbilstoši saistību raksturam.

§ 2. Kopā ar prasījumu uz ieguvēju pāriet visas ar to saistītās tiesības, it īpaši tiesības uz nokavējuma procentiem."

14 Saskaņā ar šā kodeksa 822. panta 4. punktu:

"Persona, kurai saistībā ar gadījumu, uz kuru attiecas civiltiesiskās atbildības apdrošināšana, ir tiesības uz zaudējumu atlīdzību, var savus prasījumus izvirzīt tieši pret apdrošinātāju."

15 2003. gada 22. maija *Ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych* (Likums par obligāto apdrošināšanu, Apdrošināšanas garantiju fondu un Polijas autosatiksmes risku apdrošinātāju biroju; 2003. gada *Dz. U.* Nr. 124, 1152. pozīcija) 20. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Zaudējumu atlīdzības prasības saistībā ar prasījumiem, kas izriet no obligātās apdrošināšanas līgumiem, vai prasības, kuras attiecas uz prasījumiem, kas balstās uz obligātās apdrošināšanas līgumiem, var tikt celtas saskaņā ar vispārīgiem jurisdikcijas noteikumiem vai tās vietas tiesā, kurā ir cietušās puses vai labuma guvēja saskaņā ar apdrošināšanas līgumu dzīvesvieta vai juridiskā adrese."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

16 2014. gada 4. jūlijā Vācijā notikušā ceļu satiksmes negadījumā, ko izraisīja Vācijas valstspiederīgā, kura savu civiltiesisko atbildību bija apdrošinājusi *LVM*, tika nodarīts kaitējums Polijā dzīvojošas fiziskas personas transportlīdzeklim.

17 Tādējādi 2014. gada 12. jūlijā šī transportlīdzekļa īpašnieks noslēdza nomas līgumu par aizvietojošu transportlīdzekli uz nenoteiktu laikposmu. Tā kā bija jāmaksā 200 Polijas zlotu (PLN) (apmēram 47,50 EUR) dienā un auto noma turpinājās līdz 2014. gada 22. septembrim, nomas maksa sasniedza 14 600 PLN (apmēram 3465 EUR).

18 Tomēr sabiedrība, kas pārstāv *LVM* Polijā, šai personai atlīdzināja tikai 2800 PLN (apmēram 665 EUR).

19 Lai saņemtu atlikušos 11 800 PLN (apmēram 2800 EUR), minētā persona 2014. gada 22. septembrī noslēdza prasījuma cesijas līgumu, kurā tā cedēja savas tiesības uz atlīdzību *P. Hofsoe*, kas veic komercdarbību Ščecinā (Polija).

20 Veicot šo darbību, *P. Hofsoe* pats uzņemas, pamatojoties uz līgumisku prasījuma cesiju, piedzīt no apdrošinātāja zaudējumu atlīdzību un procentus, uz kuriem ir tiesības cietušajai pusei.

21 2015. gada 2. februārī, pamatojoties uz šī sprieduma 19. punktā minēto prasījuma cesijas līgumu, *P. Hofsoe* cēla prasību *Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie* (Ščecinas centra rajona tiesa Ščecinā, Polija) galvenokārt piespriest *LVM* samaksāt summu 11 800 PLN (apmēram 2800 EUR) kā zaudējumu atlīdzību un procentus par aizvietojošā transportlīdzekļa nomas izdevumiem.

22 Lai noteiktu šīs tiesas jurisdikciju kā tās tiesas jurisdikciju, kurā ir cietušās puses dzīvesvieta, *P. Hofsoe* atsaucās uz 2003. gada 22. maija Likuma par obligāto apdrošināšanu, Apdrošināšanas garantiju fondu un Polijas autosatiksmes risku apdrošinātāju biroju 20. pantu un Tiesas 2007. gada 13. decembra spriedumu *FBTO Schadeverzekeringen* (C-463/06, EU:C:2007:792).

23 Pamatojoties uz Regulas Nr. 44/2001 9. panta 1. punktu, skatītu kopā ar šīs regulas 11. panta 2. punktu, *LVM* tomēr apstrīdēja šīs Polijas tiesas jurisdikciju. Tā apgalvoja, ka jēdziens "cietusī puse" minētās regulas 11. panta 2. punkta izpratnē ir jāinterpretē gramatiski tādējādi, ka *P. Hofsoe* kā cietušās puses prasījuma cesionārs nevarēja to iesūdzēt Polijas tiesā.

24 Tomēr ar 2015. gada 13. maija lēmumu *Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie* (Ščecinas centra rajona tiesa Ščecinā) savu jurisdikciju atzina.

25 Pamatojot par šo lēmumu iesniegto pārsūdzību iesniedzējtiesā *Sąd Okręgowy w Szczecinie* (Ščecinas apgabaltiesa), *LVM* galvenokārt apgalvo, ka pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 2. punktu, skatītu kopā ar šīs regulas 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu, pretēji no minētās regulas preambulas 15. un 18. apsvēruma un Tiesas judikatūras izrietošajiem principiem, nospriežot, ka *P. Hofsoe* ir jāuzskata par vājāko pusi strīdā. Pēdējais minētais neesot cietusī

puse, bet profesionālis, kas darbojas atlīdzības prasījumu piedziņas no apdrošināšanas sabiedrībām jomā. Turklāt Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 2. punkts kā atkāpe no vispārīgā jurisdikcijas noteikuma, kas paredzēta šīs regulas 4. panta 1. punktā, ir jāinterpretē šauri.

26 Savukārt *P. Hofsoe* apgalvo, ka jurisdikcijas piešķiršana tās vietas tiesai, kurā apdrošināšanas ņēmējs, apdrošinātais vai labuma guvējs dzīvo, kā paredzēts Regulas Nr. 44/2001 9. panta 1. punkta b) apakšpunktā, kas ir aizstāts ar Regulas Nr. 1215/2012 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu (turpmāk tekstā – "*forum actoris*"), tiek nodrošināta ne tikai tieši cietušajai pusei, līdz ar to cietušās personas prasījuma cesionārs arī varot uz to pamatoti atsaukties.

27 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Tiesai ir jāuzdod jautājums, jo Regulas Nr. 1215/2012 11. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētās jurisdikcijas piemērojamība personām šajā gadījumā ir atkarīga no jēdziena "cietusī puse" interpretācijas šīs regulas 13. panta 2. punkta izpratnē. Iesniedzējtiesas jurisdikcija tiktu konstatēta tikai tad, ja tiktu uzskatīts, ka jēdziens "cietusī puse" ietver personu, kas profesionāli darbojas apdrošināšanas nozarē, kam ir cedēts tieši cietušās puses atlīdzības prasījums pret transportlīdzekļa, kas ir izraisījis ceļu satiksmes negadījumu, apdrošinātāju.

28 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka atbilstoši Civilkodeksa 509. panta 2. punktam "kopā ar prasījumu uz ieguvēju pāriet visas ar to saistītās tiesības". Šādos apstākļos prasījuma cesijas rezultātā ir jāpiešķir jurisdikcija. Šāda interpretācija palīdz sasniegt vājākās puses aizsardzības mērķi, kas ir apdrošināšanas jomā piemērojamo speciālo jurisdikcijas noteikumu pamatā.

29 Iesniedzējtiesa uzskata, ka jēdziens "cietusī puse" Regulas Nr. 44/2001 11. panta 2. punkta un tātad Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 2. punkta izpratnē attiecas gan uz personu, kam ir tieši nodarīts kaitējums, gan uz personu, kam tas ir nodarīts tikai netieši. Tātad minētajam jēdzienam ir jāattiecas uz personu, kas kā fiziska persona veic profesionālu darbību atlīdzības prasījumu piedziņas no apdrošināšanas sabiedrībām jomā, pamatojoties uz prasījuma cesijas līgumu, kas noslēgts ar tieši cietušo pusi. Šāds risinājums, iesniedzējtiesas ieskatā, vēl jo vairāk ir jāpiemēro tāpēc, ka šajā gadījumā no ekonomiskā un organizatoriskā viedokļa acīmredzami nav līdzsvara starp *P. Hofsoe* un apdrošinātāja kā juridiskas personas, kuras iespējas šajā ziņā ir daudz lielākas, stāvokli.

30 Tādējādi šāda konkrēta pieeja pamatlietas pušu attiecīgajām situācijām uzsver atšķirību starp pamatlietas pamatā esošajiem faktiem un tiem faktiem, saistībā ar kuriem ir taisīti 2009. gada 17. septembra spriedums *Vorarlberger Gebietskrankenkasse* (C-347/08, EU:C:2009:561) un 2005. gada 26. maija spriedums *GIE Réunion européenne* u.c. (C-77/04, EU:C:2005:327).

31 Tomēr iesniedzējtiesa norāda, ka interpretācija, ko tā ierosina Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 2. punktam, skatītam kopā ar šīs regulas 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu, pārkāpj izņēmumu šauras interpretācijas principu un it īpaši minētās regulas 5. panta 1. punktu, skatītu kopā ar tās preambulas 15. apsvērumu.

32 Šādos apstākļos *Sąd Okręgowy w Szczecinie* (Ščecinas apgabaltiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai norāde Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 2. punktā uz šīs pašas regulas 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu ir jāinterpretē tādējādi, ka fiziska persona, kura tostarp profesionāli nodarbojas ar zaudējumu atlīdzību piedziņu no apdrošinātājiem, atsaucoties uz prasījuma iegūšanu no tieši cietušās puses līgumā, var celt prasību saistībā ar šo prasījumu pret ceļa satiksmes negadījuma izraisītāja civiltiesiskās atbildības apdrošinātāju, kas ir reģistrēts citā dalībvalstī, kura nav cietušās puses dzīvesvietas dalībvalsts, cietušās puses dzīvesvietas dalībvalsts tiesā?"

Par prejudiciālo jautājumu

33 Iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 2. punkts, skatīts kopā ar šīs regulas 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka fiziska persona, kas profesionāli nodarbojas tostarp ar atlīdzības prasījumu piedziņu no apdrošinātājiem un kas izmanto ar ceļu satiksmes negadījumā cietušo noslēgtu prasījuma cesijas līgumu, lai sauktu pie civiltiesiskās atbildības šī nelaimes gadījuma izraisītāja apdrošinātāju, kura reģistrācijas vieta ir citā dalībvalstī, kas nav cietušās puses dzīvesvietas dalībvalsts, uz to var atsaukties cietušās personas dalībvalsts tiesā.

34 Vispirms ir jānorāda, ka no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, pirmkārt, ka, tā kā *P. Hofsoe* prasība pamatlietā ir iesniegta 2015. gada 4. februārī, tas ir, pēc 2015. gada 10. janvāra, ir piemērojama Regula Nr. 1215/2012 saskaņā ar tās 81. pantu.

35 Otrkārt, Civilkodeksa 822. panta 4. punktā personai, kam ir tiesības uz atlīdzību, ir piešķirta iespēja celt tiešu prasību pret apdrošinātāju, kā rezultātā atbilstoši Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 2. punktam kļūst piemērojams šīs regulas 10.–12. pants.

36 Treškārt, tā kā Regulas Nr. 1215/2012 11. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 13. panta 2. punkts būtībā atbilst Regulas Nr. 44/2001 9. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 11. panta 2. punkta attiecīgajam tekstam, Tiesas sniegtā interpretācija attiecībā uz šīs pēdējās regulas normām ir derīga arī attiecībā uz līdzvērtīgām Regulas Nr. 1215/2012 normām (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2015. gada 21. maijs, *CDC Hydrogen Peroxide*, C-352/13, EU:C:2015:335, 60. punkts, un 2016. gada 21. janvāris, *SOVAG*, C-521/14, EU:C:2016:41, 43. punkts).

37 Ceturtkārt, ir jāatgādina arī, ka Tiesa ir nospriedusi, ka Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 2. punktā paredzētās atsauces mērķis ir pievienot prasītāju sarakstam, kas ir ietverts šīs regulas 11. panta 1. punkta b) apakšpunktā, personas, kam ir nodarīts kaitējums, neierobežojot šo personu loku ar tām, kas ir cietušas tieši (spriedums, 2017. gada 20. jūlijs, *MMA IARD*, C-340/16, EU:C:2017:576, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Līdz ar to *forum actoris* ir attiecīgi jāpaplašina uz apdrošinātā mantiniekiem un darba devēju, kas ir turpinājis izmaksāt darbinieka darba samaksu slimības atvaļinājuma laikā pēc satiksmes negadījuma, kurā cieta tā darbinieks (spriedumi 2009. gada 17. septembris, *Vorarlberger Gebietskrankenkasse*, C-347/08, EU:C:2009:561, 44. punkts, un 2017. gada 20. jūlijs, *MMA IARD*, C-340/16, EU:C:2017:576, 35. punkts).

39 Šie lēmumi ir pamatoti ar to, ka, pirmkārt, Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļas 3. iedaļas normu mērķis ir aizsargāt vājāko pusi ar jurisdikcijas normām, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā to paredz vispārējie noteikumi, un, otrkārt, tieši cietušās personas tiesību cesionāram, kas pats var tikt uzskatīts par vājāko pusi, jāspēj izmantot speciālie tiesas jurisdikcijas noteikumi, kas ir definēti kopā skatītās Regulas Nr. 1215/2012 11. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 13. panta 2. punkta normās (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 17. septembris, *Vorarlberger Gebietskrankenkasse*, C-347/08, EU:C:2009:561, 40. un 44. punkts).

40 Ja tas tā ir, atkāpēm no atbildētāja dzīvesvietas tiesas jurisdikcijas principa ir jābūt izņēmuma raksturam un tās ir jāinterpretē šauri (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1992. gada 17. jūnijs, *Handte*, C-26/91, EU:C:1992:268, 14. punkts, 1993. gada 19. janvāris, *Shearson Lehman Hutton*, C-89/91, EU:C:1993:15, 14.–17. punkts; 2000. gada 13. jūlijs, *Group Josi*, C-412/98, EU:C:2000:399, 49. un 50. punkts, kā arī 2009. gada 17. septembris, *Vorarlberger Gebietskrankenkasse*, C-347/08, EU:C:2009:561, 36.–39. punkts).

41 Šādos apstākļos aizsardzības funkcija, ko pilda Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 2. punkts, ievērojot minētās regulas 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu, paredz, ka speciālie jurisdikcijas noteikumi, kas ir paredzēti šajās tiesību normās, neattiecas uz personām, kurām šāda aizsardzība nav pamatota (šajā

nozīmē skat. spriedumus, 2000. gada 13. jūlijs, *Group Josi*, C-412/98, EU:C:2000:399, 65. un 66. punkts; 2005. gada 26. maijs, *GIE Réunion européenne* u.c., C-77/04, EU:C:2005:327, 20. punkts, un 2009. gada 17. septembris, *Vorarlberger Gebietskrankenkasse*, C-347/08, EU:C:2009:561, 41. punkts).

42 No minētā izriet, ka attiecībās starp personām, kas profesionāli darbojas apdrošināšanas jomā, nav pamatota nekāda speciāla aizsardzība, jo nevar uzskatīt, ka kāds no tiem atrodas vājākā pozīcijā kā cits (skat. spriedumus, 2005. gada 26. maijs, *GIE Réunion européenne* u.c., C-77/04, EU:C:2005:327, 20. punkts; 2009. gada 17. septembris, *Vorarlberger Gebietskrankenkasse*, C-347/08, EU:C:2009:561, 42. punkts, un 2016. gada 21. janvāris, *SOVAG*, C-521/14, EU:C:2016:41, 30. un 31. punkts).

43 Tātad tādai personai, kāds ir *P. Hofsoe*, kas veic profesionālu darbību apdrošināšanas atlīdzību prasījumu piedziņas jomā kā šādu prasījumu līgumisks cesionārs, nevar tikt piešķirta speciālā aizsardzība, ko sniedz *forum actoris*.

44 Protams, lai gan, kā tas ir precizēts Regulas Nr. 1215/2012 preambulas 18. apsvērumā, šīs regulas II nodaļas 3. iedaļas mērķis ir aizsargāt vājāko pusi ar jurisdikcijas normām, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā to paredz vispārējie noteikumi, šķiet, ka prasība pamatlietā attiecas uz attiecībām starp profesionāļiem un ka tā neietekmē puses, kas tiek uzskatīta par vājāko, procesuālo stāvokli (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 21. janvāris, *SOVAG*, C-521/14, EU:C:2016:41, 29. un 30. punkts).

45 Šajā ziņā apstāklis, ka tāds profesionālis, kāds ir *P. Hofsoe*, īsteno savu darbību mazas struktūras ietvaros, nevar likt uzskatīt, ka runa ir par pusi, kas tiek uzskatīta par vājāku par apdrošinātāju. Katrā atsevišķajā gadījumā izvērtējot jautājumu, vai šāds profesionālis var tikt uzskatīts par "vājāko pusi", lai tas varētu ietilpt jēdzienā "cietusī puse" Regulas Nr. 1512/2012 13. panta 2. punkta izpratnē, tiktu radīts tiesiskās nenoteiktības risks un tas būtu pretēji minētās regulas mērķim, kas ir paredzēts tās preambulas 15. apsvērumā, saskaņā ar kuru jurisdikcijas noteikumiem ir jābūt lielā mērā paredzamiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 20. jūlijs, *MMA IARD*, C-340/16, EU:C:2017:576, 34. punkts).

46 Turklāt šādu interpretāciju apstiprina Regulas Nr. 1215/2012 preambulas 15. apsvērumā atgādinātais mērķis, saskaņā ar kuru jurisdikcijas noteikumiem ir jābūt lielā mērā paredzamiem un tiem būtu jābalstās uz principu, ka jurisdikcijas pamatā ir atbildētāja domicils.

47 Šādos apstākļos uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 2. punkts, skatīts kopā ar šīs regulas 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka uz to nevar atsaukties fiziska persona, kas profesionāli nodarbojas tostarp ar atlīdzības prasījumu piedziņu no apdrošinātājiem un kas izmanto ar ceļu satiksmes negadījumā cietušo noslēgtu prasījuma cesijas līgumu, lai sauktu pie civiltiesiskās atbildības šī nelaimes gadījuma izraisītāja apdrošinātāju, kura reģistrācijas vieta ir citā dalībvalstī, kas nav cietušās puses dzīvesvietas dalībvalsts, pēdējās minētās dalībvalsts tiesā.

Par tiesāšanās izdevumiem

48 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 13. panta 2. punkts, skatīts kopā ar šīs regulas 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka uz to nevar atsaukties fiziska persona, kas profesionāli nodarbojas tostarp ar atlīdzības prasījumu piedziņu no apdrošinātājiem un kas izmanto ar ceļu satiksmes negadījumā cietušo noslēgtu

prasījuma cesijas līgumu, lai sauktu pie civiltiesiskās atbildības šī nelaimes gadījuma izraisītāja apdrošinātāju, kura reģistrācijas vieta ir citā dalībvalstī, kas nav cietušās puses dzīvesvietas dalībvalsts, pēdējās minētās dalībvalsts tiesā.

[Paraksti]